

Arrest

nr. 197 845 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BUSSCHAERT
Britse Lei 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 16 jarige soennitische Tadzjiek (Pashtoun langs vaderszijde, Tadzjiek langs moederszijde). U bezit de Afghaanse nationaliteit en behoort tot de Niazi stam. U bent afkomstig uit het dorp Parwaye, in de Noor-e-Lam vallei, district Alingar, provincie Laghman (Afghanistan). Alwaar u uw ganse leven hebt gewoond met uw ouders, broers en zus. Met uitzondering van drie maanden voor uw vertrek, gedurende dewelke u in Mehterlam, nabij de Moh-Rahim Chawk,

een Engelse taal cursus volgde en bij uw (groot)tante langs moederszijde Kochai en haar echtgenoot nonkel Raqib, in dezelfde buurt in Mehterlam, verbleef. Gedurende deze periode van drie maanden ging u een of tweemaal per maand terug naar huis in Parwaye.

Drie jaar voor uw vertrek begonnen uw problemen, toen de Taliban mensen wensten te rekruteren voor de Jihad en een eerste maal naar uw huis kwamen. Op dat ogenblik waren uw vader en oudere broer niet thuis, maar waren u en uw broers Toryalai, Moladad en Rakim aanwezig. Omdat jullie weigerden mee te gaan, werd u op uw oor en uw broer Moladad op zijn neus geslagen. Ten gevolge van deze verwondingen diende u een week te worden gehospitaliseerd in het Sehat Ama Hospitaal, in Sara Tapa, Mehterlam. Omdat jullie evenwel te jong waren, werden jullie niet meegenomen. In de drie daaropvolgende jaren kwam de Taliban niet meer bij u langs.

Gedurende de drie maanden voor uw vertrek volgde u een Engelse taal cursus in Mehterlam. Omdat de Taliban ontdekten dat u deze cursus volgde en wensten dat u hen zou vervoegen, kwamen ze opnieuw naar uw huis. U was evenwel niet thuis daar u verbleef bij uw tante in Mehterlam. Daarop doodden de Taliban uw oudere broer Ibrahim die probeerde te beletten dat ze het huis zouden betreden en namen ze uw vader en drie overige broers mee. Uw moeder verwittigde de echtgenoot van uw tante, vertelde hem wat er was gebeurd en dat de Taliban ook naar u op zoek was. Hierop regelde de echtgenoot van uw tante een smokkelaar die u uit Afghanistan hielp vluchten.

Op de zesde dag van de negende Islamitische kalendermaand Ramadan (GK 23 juni 2015) startte u met uw vlucht. Uw nonkel nam u mee met de auto en met de auto en de smokkelaar ging u naar Kaboel. Vanuit Kaboel vertrok u met de bus naar Nimruz, alwaar u twee dagen verbleef bij een smokkelaar. U verliet uw land, twee dagen na het beëindigen van uw Engelse taal cursus, via Nimruz en reisde door (o.a.) Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België. Op 9 augustus 2015 arriveerde u in België en de dag nadien vroeg u asiel aan.

U vreest te zullen worden gedood door de Taliban indien u naar Afghanistan zou terugkeren.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Uw originele taskera, een identificatiekaart van de Engelse taal cursus die u volgde, een certificaat ("result sheet") van de taal cursus, een tweede certificaat ter vollediging van de taal cursus, een brief van de Taliban geadresseerd aan uw moeder, een medische verklaring i.v.m. uw hospitalisatie in Afghanistan, negen medische documenten uit België en de envelop waarin de documenten uit Afghanistan werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 3). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 1 september 2015 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat Rahim Dad Rahimi op datum van 01/09/2015 een leeftijd [heeft] van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar". U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor niet enkel aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan, maar tevens de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast.

Voorts dient opgemerkt te worden dat het CGVS twijfels heeft aangaande de authenticiteit van de taskera die u ter staving van uw identiteit neerlegde. U stelde deze immers in de provinciehoofdplaats Mehterlam bekomen te hebben. Wanneer u wordt gevraagd waarom u uw taskera niet in het districtscentrum van Alingar, het district waarvan u afkomstig zou zijn, kon bekomen, vermeldt u dat u in het districtscentrum van Alingar geen taskera met stempel zou kunnen krijgen (CGVS, p. 14). Dit is uiterst bevreemdend. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Daarnaast heeft het CGVS ook twijfels aangaande het door u voorgehouden profiel. Zo is de reden waarom u de Engelse cursus volgde hoogst opmerkelijk te noemen. U wou met name leraar worden

(CGVS, p. 5). Dit terwijl u, uitgezonderd de taal cursus, niet naar school bent geweest (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet naar school bent geweest, legt u uit dat de kwaliteit van de scholen niet goed was en dat de leerkrachten allen banden hebben met de Taliban (CGVS, p. 6). U voegt eraan toe dat de leerkrachten de Taliban informeren over studenten die fysiek gezond zijn en die ze moeten rekruteren wanneer ze volwassen worden (CGVS, p. 7). Waarom u dan niet als jong kind naar de lagere school bent gegaan, evenals ook hoe u leerkracht zou kunnen worden zonder enige vorm van regulier (basis)onderwijs te hebben gevolgd, is het CGVS onduidelijk. Dat de certificaten die u neerlegt ter staving van de cursus die u zou gevolgd hebben beide op 23/06/2015, de dag van uw vertrek, gedateerd zijn, roept, samen met het feit dat Afghaanse documenten omwille van bovenstaande info doorgaans maar een geringe bewijswaarde hebben, en bijgevolg vaak vaals zijn, evenzeer vragen op.

Dit alles terzijde rust op een asielzoeker verder de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot samenwerking.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman (Afghanistan). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over uw district in het algemeen en het dorp Parwaye, waar u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België – behoudens de periode waarin u bij uw tante in Mehterlam zou hebben verbleven – onafgebroken zou gewoond hebben, ontoereikend is om aan uw recent verblijf aldaar geloof te kunnen hechten.

Vooreerst vertoonde uw geografische kennis enkele opvallende lacunes. U wist weliswaar op correcte wijze wegen en dorpen in de omgeving van Parwaye op te noemen, maar situeerde de Sangar vallei volkomen verkeerd. U stelde immers dat deze vallei, die volgens u de stronghold van de Taliban in uw district uitmaakt, in de richting van Nuristan zou gelegen zijn (CGVS, p. 12), terwijl de Sangar vallei ten zuiden van Parwaye en de Noor-e-Lam vallei gelegen is, met name in de richting van Mehterlam, de stad waar uw tante woonachtig zou zijn en Engelse les zou gevolgd hebben. Uw beweringen dat er naast een school in uw dorp geen andere scholen meer zijn in de vallei Noor-e-Lam, kloppen evenmin (CGVS, p. 7). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat er ondermeer in Paryana en Mandal nog scholen zijn. Daarenboven doet het ook verbazen dat u een gebouw in het district centrum van Alingar als de meisjesschool van Parwaye identificeerde, terwijl u geconfronteerd met twee andere afbeeldingen het antwoord schuldig diende te blijven en hier geenszins de muren rond de scholen in Parwaye in herkende (CGVS, p. 23); en is het bevreemdend dat u nog nooit van de nabijgelegen Nilyar brug gehoord zou hebben, te meer deze in 2014 vernield werd (CGVS, p. 22).

Voorts kende u amper bekende persoonlijkheden uit uw regio/district. Zo is het opvallend dat u niet wist wie Abdul Khaliq Hussaini is en niet veel meer wist te vertellen over Wahida Safi dan dat u denkt dat ze een provincieraadslid is (CGVS, p. 22), terwijl uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat beide leden van de Meshrano Jirga zijn voor de provincie Laghman en respectievelijk afkomstig zijn uit de nabij Parwaye gelegen dorpen Noor-e-Lam en Paryana. Daarnaast is het bevreemdend dat u evenmin

Syed Mohammad Sharif, voormalig district chef van Alingar, kende (CGVS, p. 23). Bij de naam Adam Khan wist u dan weer te vermelden dat hij in het verleden malik was van uw dorp en door zijn overlijden door zijn zoon werd vervangen (CGVS, p. 23), terwijl de informatie waarover het CGVS beschikt, aangeeft dat hij in het verleden de politiechef was van het district Alingar.

Ook wanneer u wordt gevraagd naar gebeurtenissen die de laatste jaren in uw regio/district plaatsvonden, moest u doorgaans het antwoord schuldig blijven. U verwees wel naar een gevecht tussen het Afghaanse leger en de Taliban een jaar voor uw vertrek, een zelfmoordaanslag in het districtscentrum waarbij Malik Niaz Muhammad omkwam vier maanden voor uw vertrek, de onthoofding van drie personen in Mango vijf maanden voor uw vertrek en de vernieling van een Rangervoertuig in een accident met een mijn in uw dorp drie maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 12). Echter, enkel het incident waarbij Malik Niaz Muhammed omkwam, kon door het CGVS werd teruggevonden. Daarnaast bleek u evenwel helemaal niet op de hoogte van een vuurgevecht en granaatontploffing aan/in de bazaar in Parwaye in juli 2011, waarbij vijf doden en negen gewonden vielen (CGVS, p. 11, p. 22), hetgeen des te meer verbaasd gezien uw vader zelf een winkel zou gehad hebben (CGVS, pp. 10-11). Ook gevraagd of de bevolking in uw vallei ooit in groep in opstand is gekomen tegen de Taliban, verklaart u dat dit niet het geval is, dat mensen zoiets niet kunnen doen en dat diegenen die dat zouden doen, zouden worden gedood (CGVS, p. 12). Wanneer u later in het gehoor nogmaals de vraag wordt gesteld of men ooit in opstand is gekomen tegen de Taliban, antwoordt u opnieuw negatief en verklaart u dat zoiets niet gebeurd is in uw dorp, maar dat u geen weet heeft van andere dorpen (CGVS, p. 19). Om een tijdje nadien opnieuw te verklaren dat niemand in uw vallei in opstand zou durven komen tegen de Taliban (CGVS, p. 22). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk wordt meegedeeld dat het CGVS beschikt over informatie waaruit duidelijk blijkt dat mensen in uw dorp en in naburige dorpen in 2014 in opstand kwamen tegen de taliban, verklaart u dat dit niet mogelijk is (CGVS, p. 23).

Tot slot is het opmerkelijk dat u niet kunt duiden welke valuta er naast de Afghani in Alingar wordt gebruikt. U geeft namelijk mee dat er gebruik gemaakt wordt van een "Pakistaanse currency." Maar wanneer u de vraag wordt gesteld om de naam van deze Pakistaanse currency te geven, antwoordt u dat deze geen specifieke naam heeft (CGVS, p. 5). Blijkbaar weet u niet dat Kaldar, of nog Roepies, als alternatief voor de Afghani wordt gebruikt. Ook de Afghaanse kalender is u vreemd. U wist wel aan te geven dat het momenteel 1395 in Afghanistan is, maar kon verder geen gebruik maken van de kalender (CGVS, p. 3). Gevraagd naar de wintermaanden stelde u immers dat deze Hamal, Sawr en Jawza (GK maart-juni) zijn – terwijl dit de maanden van de lente zijn – en gevraagd naar de zomermaanden gaf u aan dat het Mizan, Aqrab en Qaws (GK oktober-januari) zijn (CGVS, p. 8). Kortom, de maanden van de herfst/winter, hetgeen uiterst bevreemdend is voor iemand die beweert op het platteland/in de bergen opgegroeid te zijn.

Gelet op het voorgaande kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België nog in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u allesbehalve aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond

van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14 november 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). Zo werd reeds in het begin van het gehoor benadrukt dat indien u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of indien u een tijd in een derde land zou hebben verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p. 2). U werd op het einde van het gehoor op 14 november 2016 geconfronteerd met de twijfel die bestond omtrent de geloofwaardigheid die gehecht wordt aan uw bewering steeds gewoond, en recentelijk verbleven, te hebben in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman, Afghanistan. U wijzigde uw verklaringen evenwel niet (CGVS, pp. 23-24).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient in dit opzicht nog worden toegevoegd dat indien wel geloof zou kunnen gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman, quod non, er hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Er kon immers maar weinig geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormen tot uw vlucht uit Afghanistan. U maakte immers niet aannemelijk dat u, in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, door de taliban vervolgd zou worden.

In eerste instantie schuilt er een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent de reden waarom u en uw broer Moladad geslagen werden toen de Taliban, ongeveer drie jaar voor uw vertrek, voor de eerste maal bij u langskwam. Zo verklaarde u enerzijds dat u werd geslagen omdat ze jullie wilden meenemen, maar jullie niet met hen mee wilden gaan (CGVS, p. 15). Wanneer u anderzijds wordt gevraagd waarom ze jullie niet hebben meegenomen, verklaart u meermaals dat dit komt omdat uw vader en oudere broer Ibrahim niet thuis waren en jullie nog te jong waren omwille van jullie leeftijd (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens werd verzocht om uit te leggen waarom jullie werden geslagen als jullie toch te jong waren om meegenomen te worden, beweert u dat de Taliban er niet om geven om mensen te slaan en nu eenmaal zo zijn. De Taliban zouden zijn vertrokken toen ze het bloed van uw oor en van uw broer zijn neus zagen (CGVS, p. 15). Uw verklaringen raken evenwel kant nog wal.

Voorts legde u inconsistente verklaringen af aangaande de reden waarom de Taliban, drie jaar na het eerste incident, opnieuw naar u op zoek was. Een eerste maal beweerde u dat ze ontdekten dat u Engelse les volgde en u wensten te rekruteren voor de Jihad (CGVS, p. 14). Doch later in het gehoor verandert u uw verklaring, wanneer u werd gevraagd hoe ze u probeerden te rekruteren, door te beweren dat ze tegen uw Engelse les waren en u wilden doden (CGVS, p. 18). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u weet dat dit de reden is waarom ze naar uw huis kwamen, stuurt u nogmaals uw verklaring bij en beweert u dat de Taliban tegen uw moeder zouden hebben gezegd dat u zich, i.p.v. Engelse les te volgen, bij hen moet aansluiten en Jihad moet verrichten (CGVS, p. 18). Hetgeen volgens u ook de reden zou zijn waarom uw vader en uw broers werden meegenomen.

Daarnaast verklaarde u ook dat indien mensen niet met de Taliban mee willen gaan, ze geweld gebruiken waardoor mensen verplicht zijn om met hen mee te gaan (CGVS, p. 18). Wanneer u nogmaals werd gevraagd waarom ze u precies wensten te rekruteren, beweert u: "Om Jihad te doen en zelfmoord te plegen (CGVS, p. 19)." De wijze waarop de rekrutering in zijn werk gaat is door het aanwenden van geweld. Want als je niet met hen meegaat, dan wordt je geslagen (CGVS, p. 19). De dorpsoudsten spelen hierin volgens u geen rol (CGVS, p. 19). U beweert ook dat de Taliban, in casu de mensen van commandant Baryalai, naar andere huizen zijn gegaan om personen te rekruteren, dat u niet de enigste in uw dorp was die ze wensten te rekruteren en dat reeds vele personen uit uw dorp werden gerekruteerd (CGVS, p. 16, p. 19). Doch blijkt u, buiten een buurjongen genaamd Salim, niet in de mogelijkheid om namen te geven van andere personen uit uw dorp of regio die door de Taliban werden ontvoerd, gerekruteerd of gedood (CGVS, p. 16, p. 19). Noch om te illustreren waar de leden van de Taliban die uw gezinsleden ontvoerden actief waren en welke daden ze pleegden (CGVS, p. 19). Uw verklaringen komen dan ook eerder stereotiep dan doorleefd over.

In dit verband dient tevens opgemerkt te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban (CGVS, pp. 18-19) in het geheel niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op m.b.t. uw beweringen daaromtrent.

De grootste contradictie in uw verklaringen omtrent uw asielrelaas schuilt evenwel in uw beweringen omtrent hetgeen precies gebeurd is met uw vader en uw broers toen de Taliban enkele dagen voor uw vertrek een tweede maal naar uw huis kwam. Zo stelde u initieel, tijdens het minderjarigeninterview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 10/08/2015, dat uw vader in Parwahi verblijft, waarna u uw verklaring aanpaste en zei dat uw vader dood is, om vervolgens nogmaals uw verklaring aan te passen en te vertellen dat uw vader meegenomen werd door de Taliban (MINTEH-fiche van 10/08/2015, p. 3). Bovendien verklaarde u dat één van uw broers op de dag van uw vertrek gedood werd door de Taliban en dat drie broers dezelfde dag van uw vertrek ontvoerd werden (MINTEH-fiche van 10/08/2015, p. 3). Doch, tijdens het interview bij de DVZ op 27/01/2016, verklaarde u dat de Taliban de dag voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw naar uw huis kwam en uw vader en uw broer Ibrahim heeft meegenomen (zie CGVS-vragenlijst, 27/01/2016, p. 2). U verklaarde eveneens dat uw vader en uw broer Ibrahim spoorloos waren sinds één dag voor uw vertrek, zonder gewag te maken van het doden van uw broer Ibrahim en de ontvoering van uw broers Hakim, Moladad of Toryalai (DVZ, p. 5, p. 7). Op het gehoor bij het CGVS wijzigt u nogmaals uw verklaring en vertelt u dat uw oudere broer Ibrahim gedood werd door de Taliban toen hij hen probeerde te verhinderen uw huis te betreden en dat uw vader en drie andere broers door de Taliban werden meegenomen (CGVS, p. 5, p. 9, pp. 16-17, p. 18, p. 21). Wanneer u word verzocht om uit te leggen hoe deze verklaringen met elkaar vallen te rijmen en om de contradicties in uw verklaringen uit te klaren, wist u geen afdoende verklaring te geven. U beweerde louter dat u die zaken zo niet heeft gezegd, dat de tolk snel moest werken en u snel moest vertellen (CGVS, p. 21).

Tot slot is het ook opmerkelijk dat u een eerste maal verklaarde dat u door uw nonkel met zijn auto meegenomen werd en met de smokkelaar in de auto naar Kaboel werd gebracht (CGVS, p. 17). Terwijl u later in uw gehoor beweerde dat de smokkelaar u naar Kaboel bracht met zijn auto (CGVS, p. 20). Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe u naar de smokkelaar ging, legt u uit dat hij naar het huis van de echtgenoot van uw tante kwam, dat u in de auto stapte en naar Kaboel meegenomen werd (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, beweert u dat u niet eerder zou hebben gezegd dat uw nonkel u naar de smokkelaar bracht (CGVS, p. 20).

Volledigheidshalve is het opmerkelijk dat wanneer u wordt gevraagd welke stappen uw familieleden hebben ondernomen om nieuws te vernemen over uw verdwenen gezinsleden, u stelt dat er geen nieuws is en dat uw moeder de burens zou hebben ingelicht over de ontvoering van uw vader en broers, met het verzoek haar te informeren als ze hen ergens zouden zien (CGVS, p. 18). Indien uw gezinsleden werkelijk ontvoerd zouden zijn door de Taliban, zou toch mogen worden verwacht dat uw familie meer inspanningen levert om informatie over hun situatie te bekomen. Ook indien uw moeder niet bij machte zou zijn om meer te doen dan de burens te raadplegen, kan nog er nog steeds vanuit gegaan worden dat uw tante en nonkel, die nota bene in de provinciehoofdplaats zouden wonen, in staat zouden zijn om de autoriteiten in te schakelen.

De overige door u neergelegde documenten, met name het medische document uit Afghanistan alsook de dreigbrief die uw moeder zou hebben ontvangen van de taliban, hebben maar weinig bewijswaarde en kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen, daar documenten in het kader van een asielerzoek immers enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. De door u neergelegde medische documenten uit België wijzen erop dat u problemen heeft met uw oor, maar spreken zich niet uit over de oorzaak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoeker stelt dat zijn thuisland noch op macro noch op micro vlak veilig is en dat hij dient te vrezen voor menonwaardige behandelingen of erger. Verzoeker verwijst dienaangaande naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker meent tevens dat hij duidelijk heeft aangetoond dat hij persoonlijk bedreigd wordt door de taliban, die in zijn provincie daadwerkelijk actief is en er regelmatig aanslagen worden gepleegd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 3). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 1 september 2015 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat Rahim Dad Rahimi op datum van 01/09/2015 een leeftijd [heeft] van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor niet enkel aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan, maar tevens de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast.

Voorts dient opgemerkt te worden dat het CGVS twijfels heeft aangaande de authenticiteit van de taskera die u ter staving van uw identiteit neerlegde. U stelde deze immers in de provinciehoofdplaats Mehterlam bekomen te hebben. Wanneer u wordt gevraagd waarom u uw taskera niet in het districtcentrum van Alingar, het district waarvan u afkomstig zou zijn, kon bekomen, vermeldt u dat u in het districtcentrum van Alingar geen taskera met stempel zou kunnen krijgen (CGVS, p. 14). Dit is uiterst bevreemdend. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Daarnaast heeft het CGVS ook twijfels aangaande het door u voorgehouden profiel. Zo is de reden waarom u de Engelse cursus volgde hoogst opmerkelijk te noemen. U wou met name leraar worden (CGVS, p. 5). Dit terwijl u, uitgezonderd de taalcursus, niet naar school bent geweest (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet naar school bent geweest, legt u uit dat de kwaliteit van de scholen niet goed was en dat de leerkrachten allen banden hebben met de Taliban (CGVS, p. 6). U voegt eraan toe dat de leerkrachten de Taliban informeren over studenten die fysiek gezond zijn en die ze moeten rekruteren wanneer ze volwassen worden (CGVS, p. 7). Waarom u dan niet als jong kind naar de lagere school bent gegaan, evenals ook hoe u leerkracht zou kunnen worden zonder enige vorm van regulier (basis)onderwijs te hebben gevolgd, is het CGVS onduidelijk. Dat de certificaten die u neerlegt ter staving van de cursus die u zou gevolgd hebben beide op 23/06/2015, de dag van uw vertrek, gedateerd zijn, roept, samen met het feit dat Afghaanse documenten omwille van bovenstaande info doorgaans maar een geringe bewijswaarde hebben, en bijgevolg vaak vaals zijn, evenzeer vragen op.

Dit alles terzijde rust op een asielzoeker verder de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot samenwerking.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman (Afghanistan). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op

ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over uw district in het algemeen en het dorp Parwaye, waar u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België – behoudens de periode waarin u bij uw tante in Mehterlam zou hebben verbleven – onafgebroken zou gewoond hebben, ontoereikend is om aan uw recent verblijf aldaar geloof te kunnen hechten.

Vooreerst vertoonde uw geografische kennis enkele opvallende lacunes. U wist weliswaar op correcte wijze wegen en dorpen in de omgeving van Parwaye op te noemen, maar situeerde de Sangar vallei volkomen verkeerd. U stelde immers dat deze vallei, die volgens u de stronghold van de Taliban in uw district uitmaakt, in de richting van Nuristan zou gelegen zijn (CGVS, p. 12), terwijl de Sangar vallei ten zuiden van Parwaye en de Noor-e-Lam vallei gelegen is, met name in de richting van Mehterlam, de stad waar uw tante woonachtig zou zijn en Engelse les zou gevolgd hebben. Uw beweringen dat er naast een school in uw dorp geen andere scholen meer zijn in de vallei Noor-e-Lam, kloppen evenmin (CGVS, p. 7). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat er ondermeer in Paryana en Mandal nog scholen zijn. Daarenboven doet het ook verbazen dat u een gebouw in het district centrum van Alingar als de meisjesschool van Parwaye identificeerde, terwijl u geconfronteerd met twee andere afbeeldingen het antwoord schuldig diende te blijven en hier geenszins de muren rond de scholen in Parwaye in herkende (CGVS, p. 23); en is het bevreemdend dat u nog nooit van de nabijgelegen Nilyar brug gehoord zou hebben, te meer deze in 2014 vernield werd (CGVS, p. 22).

Voorts kende u amper bekende persoonlijkheden uit uw regio/district. Zo is het opvallend dat u niet wist wie Abdul Khaliq Hussaini is en niet veel meer wist te vertellen over Wahida Safi dan dat u denkt dat ze een provincieraadslid is (CGVS, p. 22), terwijl uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat beide leden van de Meshrano Jirga zijn voor de provincie Laghman en respectievelijk afkomstig zijn uit de nabij Parwaye gelegen dorpen Noor-e-Lam en Paryana. Daarnaast is het bevreemdend dat u evenmin Syed Mohammad Sharif, voormalig district chef van Alingar, kende (CGVS, p. 23). Bij de naam Adam Khan wist u dan weer te vermelden dat hij in het verleden malik was van uw dorp en door zijn overlijden door zijn zoon werd vervangen (CGVS, p. 23), terwijl de informatie waarover het CGVS beschikt, aangeeft dat hij in het verleden de politiechef was van het district Alingar.

Ook wanneer u wordt gevraagd naar gebeurtenissen die de laatste jaren in uw regio/district plaatsvonden, moest u doorgaans het antwoord schuldig blijven. U verwees wel naar een gevecht tussen het Afghaanse leger en de Taliban een jaar voor uw vertrek, een zelfmoordaanslag in het districtscentrum waarbij Malik Niaz Muhammad omkwam vier maanden voor uw vertrek, de onthoofding van drie personen in Mango vijf maanden voor uw vertrek en de vernieling van een Rangervoertuig in een accident met een mijn in uw dorp drie maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 12). Echter, enkel het incident waarbij Malik Niaz Muhammed omkwam, kon door het CGVS werd teruggevonden. Daarnaast bleek u evenwel helemaal niet op de hoogte van een vuurgevecht en granaatontploffing aan/in de bazaar in Parwaye in juli 2011, waarbij vijf doden en negen gewonden vielen (CGVS, p. 11, p. 22), hetgeen des te meer verbaasd gezien uw vader zelf een winkel zou gehad hebben (CGVS, pp. 10-11). Ook gevraagd of de bevolking in uw vallei ooit in groep in opstand is gekomen tegen de Taliban, verklaart u dat dit niet het geval is, dat mensen zoiets niet kunnen doen en dat diegenen die dat zouden doen, zouden worden gedood (CGVS, p. 12). Wanneer u later in het gehoor nogmaals de vraag wordt gesteld of men ooit in opstand is gekomen tegen de Taliban, antwoordt u opnieuw negatief en verklaart u dat zoiets niet gebeurd is in uw dorp, maar dat u geen weet heeft van andere dorpen (CGVS, p. 19). Om een tijdje nadien opnieuw te verklaren dat niemand in uw vallei in opstand zou durven komen tegen de Taliban (CGVS, p. 22). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk wordt meegedeeld dat het CGVS beschikt over informatie waaruit duidelijk blijkt dat mensen in uw dorp en in naburige dorpen in 2014 in opstand kwamen tegen de taliban, verklaart u dat dit niet mogelijk is (CGVS, p. 23).

Tot slot is het opmerkelijk dat u niet kunt duiden welke valuta er naast de Afghani in Alingar wordt gebruikt. U geeft namelijk mee dat er gebruik gemaakt wordt van een "Pakistaanse currency." Maar wanneer u de vraag wordt gesteld om de naam van deze Pakistaanse currency te geven, antwoordt u

dat deze geen specifieke naam heeft (CGVS, p. 5). (...). U wist wel aan te geven dat het momenteel 1395 in Afghanistan is, maar kon verder geen gebruik maken van de kalender (CGVS, p. 3). Gevraagd naar de wintermaanden stelde u immers dat deze Hamal, Sawr en Jawza (GK maart-juni) zijn – terwijl dit de maanden van de lente zijn – en gevraagd naar de zomermaanden gaf u aan dat het Mizan, Aqrah en Qaws (GK oktober-januari) zijn (CGVS, p. 8). Kortom, de maanden van de herfst/winter, hetgeen uiterst bevreemdend is voor iemand die beweert op het platteland/in de bergen opgegroeid te zijn.

Gelet op het voorgaande kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België nog in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u allesbehalve aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14 november 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). Zo werd reeds in het begin van het gehoor benadrukt dat indien u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of indien u een tijd in een derde land zou hebben verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p. 2). U werd op het einde van het gehoor op 14 november 2016 geconfronteerd met de twijfel die bestond omtrent de geloofwaardigheid die gehecht wordt aan uw bewering steeds gewoond, en recentelijk verbleven, te hebben in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman, Afghanistan. U wijzigde uw verklaringen evenwel niet (CGVS, pp. 23-24).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt,

dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient in dit opzicht nog worden toegevoegd dat indien wel geloof zou kunnen gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Parwaye, Alingar, Laghman, quod non, er hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Er kon immers maar weinig geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormen tot uw vlucht uit Afghanistan. U maakte immers niet aannemelijk dat u, in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, door de Taliban vervolgd zou worden.

In eerste instantie schuilt er een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent de reden waarom u en uw broer Moladad geslagen werden toen de Taliban, ongeveer drie jaar voor uw vertrek, voor de eerste maal bij u langskwam. Zo verklaarde u enerzijds dat u werd geslagen omdat ze jullie wilden meenemen, maar jullie niet met hen mee wilden gaan (CGVS, p. 15). Wanneer u anderzijds wordt gevraagd waarom ze jullie niet hebben meegenomen, verklaart u meermaals dat dit komt omdat uw vader en oudere broer Ibrahim niet thuis waren en jullie nog te jong waren omwille van jullie leeftijd (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens werd verzocht om uit te leggen waarom jullie werden geslagen als jullie toch te jong waren om meegenomen te worden, beweert u dat de Taliban er niet om geven om mensen te slaan en nu eenmaal zo zijn. De Taliban zouden zijn vertrokken toen ze het bloed van uw oor en van uw broer zijn neus zagen (CGVS, p. 15). Uw verklaringen raken evenwel kant nog wal.

Voorts legde u inconsistente verklaringen af aangaande de reden waarom de Taliban, drie jaar na het eerste incident, opnieuw naar u op zoek was. Een eerste maal beweerde u dat ze ontdekten dat u Engelse les volgde en u wensten te rekruteren voor de Jihad (CGVS, p. 14). Doch later in het gehoor verandert u uw verklaring, wanneer u werd gevraagd hoe ze u probeerden te rekruteren, door te beweren dat ze tegen uw Engelse les waren en u wilden doden (CGVS, p. 18). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u weet dat dit de reden is waarom ze naar uw huis kwamen, stuurt u nogmaals uw verklaring bij en beweert u dat de Taliban tegen uw moeder zouden hebben gezegd dat u zich, i.p.v. Engelse les te volgen, bij hen moet aansluiten en Jihad moet verrichten (CGVS, p. 18). Hetgeen volgens u ook de reden zou zijn waarom uw vader en uw broers werden meegenomen.

Daarnaast verklaarde u ook dat indien mensen niet met de Taliban mee willen gaan, ze geweld gebruiken waardoor mensen verplicht zijn om met hen mee te gaan (CGVS, p. 18). Wanneer u nogmaals werd gevraagd waarom ze u precies wensten te rekruteren, beweert u: "Om Jihad te doen en zelfmoord te plegen (CGVS, p. 19)." De wijze waarop de rekrutering in zijn werk gaat is door het aanwenden van geweld. Want als je niet met hen meegaat, dan wordt je geslagen (CGVS, p. 19). De dorpsoudsten spelen hierin volgens u geen rol (CGVS, p. 19). U beweert ook dat de Taliban, in casu de mensen van commandant Baryalai, naar andere huizen zijn gegaan om personen te rekruteren, dat u niet de enigste in uw dorp was die ze wensten te rekruteren en dat reeds vele personen uit uw dorp werden gerekruteerd (CGVS, p. 16, p. 19). Doch blijkt u, buiten een buurjongen genaamd Salim, niet in de mogelijkheid om namen te geven van andere personen uit uw dorp of regio die door de Taliban werden ontvoerd, gerekruteerd of gedood (CGVS, p. 16, p. 19). (...)

In dit verband dient tevens opgemerkt te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban (CGVS, pp. 18-19) in het geheel niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden

en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op m.b.t. uw beweringen daaromtrent.

De grootste contradictie in uw verklaringen omtrent uw asielrelaas schuilt evenwel in uw beweringen omtrent hetgeen precies gebeurd is met uw vader en uw broers toen de Taliban enkele dagen voor uw vertrek een tweede maal naar uw huis kwam. Zo stelde u initieel, tijdens het minderjarigeninterview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 10/08/2015, dat uw vader in Parwahi verblijft, waarna u uw verklaring aanpaste en zei dat uw vader dood is, om vervolgens nogmaals uw verklaring aan te passen en te vertellen dat uw vader meegenomen werd door de Taliban (MINTEH-fiche van 10/08/2015, p. 3). Bovendien verklaarde u dat één van uw broers op de dag van uw vertrek gedood werd door de Taliban en dat drie broers dezelfde dag van uw vertrek ontvoerd werden (MINTEH-fiche van 10/08/2015, p. 3). Doch, tijdens het interview bij de DVZ op 27/01/2016, verklaarde u dat de Taliban de dag voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw naar uw huis kwam en uw vader en uw broer I.(...) heeft meegenomen (zie CGVS-vragenlijst, 27/01/2016, p. 2). U verklaarde eveneens dat uw vader en uw broer I.(...) spoorloos waren sinds één dag voor uw vertrek, zonder gewag te maken van het doden van uw broer I.(...) en de ontvoering van uw broers H.(...), M.(...) of T.(...)(DVZ, p. 5, p. 7). Op het gehoor bij het CGVS wijzigt u nogmaals uw verklaring en vertelt u dat uw oudere broer I.(...) gedood werd door de Taliban toen hij hen probeerde te verhinderen uw huis te betreden en dat uw vader en drie andere broers door de Taliban werden meegenomen (CGVS, p. 5, p. 9, pp. 16-17, p. 18, p. 21). Wanneer u wordt verzocht om uit te leggen hoe deze verklaringen met elkaar vallen te rijmen en om de contradicties in uw verklaringen uit te klaren, wist u geen afdoende verklaring te geven. U beweerde louter dat u die zaken zo niet heeft gezegd, dat de tolk snel moest werken en u snel moest vertellen (CGVS, p. 21).

Tot slot is het ook opmerkelijk dat u een eerste maal verklaarde dat u door uw nonkel met zijn auto meegenomen werd en met de smokkelaar in de auto naar Kaboel werd gebracht (CGVS, p. 17). Terwijl u later in uw gehoor beweerde dat de smokkelaar u naar Kaboel bracht met zijn auto (CGVS, p. 20). Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe u naar de smokkelaar ging, legt u uit dat hij naar het huis van de echtgenoot van uw tante kwam, dat u in de auto stapte en naar Kaboel meegenomen werd (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, beweert u dat u niet eerder zou hebben gezegd dat uw nonkel u naar de smokkelaar bracht (CGVS, p. 20).

Volledigheidshalve is het opmerkelijk dat wanneer u wordt gevraagd welke stappen uw familieleden hebben ondernomen om nieuws te vernemen over uw verdwenen gezinsleden, u stelt dat er geen nieuws is en dat uw moeder de burens zou hebben ingelicht over de ontvoering van uw vader en broers, met het verzoek haar te informeren als ze hen ergens zouden zien (CGVS, p. 18). Indien uw gezinsleden werkelijk ontvoerd zouden zijn door de Taliban, zou toch mogen worden verwacht dat uw familie meer inspanningen levert om informatie over hun situatie te bekomen. Ook indien uw moeder niet bij machte zou zijn om meer te doen dan de burens te raadplegen, kan nog er nog steeds vanuit gegaan worden dat uw tante en nonkel, die nota bene in de provinciehoofdplaats zouden wonen, in staat zouden zijn om de autoriteiten in te schakelen.

De overige door u neergelegde documenten, met name het medische document uit Afghanistan alsook de dreigbrief die uw moeder zou hebben ontvangen van de Taliban, hebben maar weinig bewijswaarde en kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen, daar documenten in het kader van een asielverzoek immers enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. De door u neergelegde medische documenten uit België wijzen erop dat u problemen heeft met uw oor, maar spreken zich niet uit over de oorzaak.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot de verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en de aanwezigheid van de taliban in Laghman.

Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij aan de voormelde bijzondere, omstandige en pertinente motieven en onderneemt geen ernstige poging om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het pomen van een vrees voor vervolging en risico op ernstige schade, waarmee hij de voormelde concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van de voormelde motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

In de mate dat verzoeker er niet in slaagt zijn recent verblijf in het dorp Parwaye, in het district Alingar van de provincie Laghman aannemelijk te maken, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België aldaar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit Alingar in de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF